

“Te bija Brita Marija” ir trešā Frēdrika Bakmaņa grāmata, kuru izlasīju, un vēlos vēl. Grāmata ir tikpat absolūti interesanta kā “Omce sūta sveicienus un atvainojas” un stāsts “Vīrs vārdā Ūve”. Jo ikkatrā stāstā rotē personība, kuras dzīvi autors izklāsta ar vissīkākajām detaļām, kas, savukārt, ir rakstnieka rozīnīte.

Brita Marija jeb sieviete ar faksīnu ir pedantiski tīrīga un ļoti parastas dzīves mīlotāja. Viņa nav lēcēja, bet gan tā, kas paliek neizkustējusies no vietas. Uz savu ne notikumiem bagāto ikdienu viņa noskatās cauri spodri izmazgātiem logiem, jo tad dzīves redzējums ir spožs un skaidrs. Britas Marijas personība ir mūsdienu cilvēka nelabvēlīgais ideāls, kurš ir sabiedrības uzskatu važās un lejupejošas attīstības un komforta cienītājs. Dzīves apstākļu dēļ, viņa nonāk Borgā, mazā ciematiņā, kur bērni ar sapni par futbolu ir aizskrējuši mazliet tālāk

par tagadni. Britas Marijas prāts, kurš nekad mūžā nav pārkāpis taisnības un likumu principus, mainās. Varone kļūst par lēcēju un viņas pelēkā dzīve krasi mainās uz piedzīvojumiem pilnu.

Patiesi sirsnīga un ķermeņa skudriņu cienīga grāmata, kura ļauj pārdomāt savu dzīvi. Ar vienkāršiem epitetiem līdz dziļām metaforām autors raksta par izmisumu, mīlestību, īstu draudzību, izvēlēm un sevis iemīlēšanu no jauna. Iesaku izlasīt tam, kurš spēj iedziļināties vārdos un saprast grāmatās paslēptos mājienu.

11.a klases skolniece Elīza Poiša